

Arrest

**nr. 68 477 van 14 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS, loco advocaat F. LANDUYT, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 juni 2008 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 15 september 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 oktober 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 15 maart 2011.

1.3. Op 27 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op 2 hoet 1366 (21 februari 1987 volgens de Gregoriaanse kalender) in Shirzad in het gelijknamige district van de provincie Nangarhar. Op jonge leeftijd verhuisde uw familie naar het dorp Samosai in het district Khogyani, waar u opgroeide. U verdiepte zich in de koranstudie, die u eerst acht jaar bij u thuis beoefende om vervolgens de twee laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan in Jalalabad te studeren. Uw vader was actief als lid van Hezb-i Islami en met de komst van de Taliban sloot hij zich bij deze laatste beweging aan. Ook na de val van het Talibanbewind bleef uw vader samen met uw oudste broer Atiqullah een actieve talibanstrijder. Uw vader overleed. Hoewel uw broer in Kandahar vocht, kwam hij geregeld uw familie thuis opzoeken. Een dag voor uw vertrek uit Afghanistan werd hij door Afghaanse en buitenlandse soldaten gearresteerd toen hij bij u op bezoek was. U vreesde eenzelfde lot en ontvluchtte Afghanistan. Later vernam u van uw oom dat soldaten naar Samosai waren teruggekeerd en naar u zochten. De Taliban meldde uw oom dat u de plaats van uw broer diende in te nemen. Na een reis van twee tot tweeënhalve maand kwam u op 25 juni 2008 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvraagde. Op 8 januari 2009 weigerde het Commissariaat-generaal u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kent u in haar arrest van 15 mei 2009 evenmin een van beide statuten toe. Een tweede asielaanvraag van 23 juni 2009 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

U verklaarde zich een derde maal vluchteling op 12 augustus 2009. Op 24 februari 2010 weigerde het Commissariaat-generaal u andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 28 mei 2010 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad van State verwierp uw beroep op 16 juli 2010.

Een vierde asielaanvraag diende u in op 15 september 2010. U nam deel aan een hongerstaking.

Ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag legt u een paspoort, een nota van het CGVS, een verklaring van de ouderen, een aanhoudingsbevel en een ziekenhuisattest neer.

B. Motivering

Uw eerste en derde asielaanvraag werden door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgewezen omdat uw beweringen omtrent uw herkomst en uw verblijfplaatsen doorheen uw leven als ongeloofwaardig moesten worden beschouwd. Als nieuwe elementen in uw vierde asielaanvraag legt u bovenstaande documenten neer. U brengt inhoudelijk geen nieuwe elementen aan en beroept zich op dezelfde feiten als tijdens uw eerdere asielaanvragen.

De neergelegde documenten in uw vierde asielaanvraag vermogen niet het initiële oordeel van het Commissariaat-generaal om te buigen. Zo moet de bewijswaarde van het paspoort sterk gerelativeerd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat dit document louter na mededeling door u van uw beweerde afkomst en de namen van u, uw vader en grootvader werd afgegeven. Dat een paspoort louter op basis van de verklaringen van de belanghebbende wordt opgesteld, ondergraaft de bewijskracht van dit document (CGVS p.2). Bovendien stelde de Afghaanse ambassade reeds herhaaldelijk dat de Afghaanse overheid niet over een bevolkingsregister beschikt. Verder draagt het paspoort geen enkel bewijs van uw beweerde verblijf in Afghanistan in zich. Het attest van het ziekenhuis kan evenmin voor uw betwiste verblijf getuigen. Er dient immers opgemerkt dat zich in de hoofding van het document een datum bevindt die niet met uw verklaringen te rijmen valt. Waar er in de hoofding de datum 5/3/1386 (26 mei 2007) staat, beweert u dat u via uw oom het attest pas zo'n twee jaar later aanvraagde. Voor deze eigenaardige tegenstrijdigheid kan u geen verklaringen aanreiken (CGVS p.4). Wat betreft de verklaring van de ouderen dient opgemerkt dat het document werd opgesteld op verzoek van uw broer en oom.

Het gesolliciteerde karakter van de verklaring blijkt ook uit het feit dat het originele exemplaar niet ter verdediging van uw zaak naar de bestemming, namelijk de lokale politie, werd gestuurd, maar wel voor het Commissariaat-generaal werd gereserveerd (CGVS p.3). De geloofwaardigheid van het document wordt verder aangetast door de opmerkingen over het aanhoudingsbevel waarop het een reactie is. Er kan immers weinig geloof aan de authenticiteit van het voorgelegde arrestatiebevel gehecht worden en wel om de volgende reden. In het arrestatiebevel wordt niet alleen uw arrestatie gevraagd op beschuldiging van samenwerking met de Taliban, ook tegen uw broer wordt dezelfde beschuldiging geuit en wordt zijn arrestatie gevraagd. De uiterst ernstige inhoud van het arrestatiebevel strookt geenszins met uw verklaringen dat uw broer samen met uw moeder zonder problemen te kennen in uw dorp Samosai woont (CGVS p.3,4). Zowel door bovenstaande opmerkingen als door de vaststelling dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en in de wetenschap dat er in Afghanistan wijdverspreide corruptie en een bloeiende handel in Afghaanse documenten bestaan, wordt de waarde van de neergelegde documenten ondermijnd. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert treft u aan in het administratief dossier.

De twijfel die bij uw eerste asielaanvraag geformuleerd werd aangaande de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Afghanistan heeft u door het voorleggen van bovenstaande documenten niet kunnen weerleggen. De initiële beslissing van het Commissariaat-generaal blijft bijgevolg gehandhaafd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker overeenkomstig artikel 14 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State de vernietiging vordert van de bestreden beslissing, wegens overtreding van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht, gaat hij eraan voorbij dat de huidige procedure is ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat een verwijzing naar artikel 14 van voornoemde wetten op de Raad van State niet dienstig wordt aangevoerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, het beginsel van behoorlijk bestuur en de formele motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsvereiste zoals omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen. Verzoeker betoogt dat zijn nieuwe asielaanvraag kaderde in het akkoord dat was getroffen naar aanleiding van de hongerstaking eind 2010 en stelt dat aan de hongerstakers was beloofd dat hun dossier zou worden herzien in zoverre zij konden aantonen dat zij wel degelijk de Afghaanse nationaliteit hebben en dat men daarvoor eiste dat ze een Afghaans paspoort zouden voorleggen. Verzoeker vervolgt dat men ten onrechte stelt dat de wijze van afgifte van het paspoort de bewijskracht ervan ondergraaft, en hij argumenteert dat dit niet wegneemt dat het Commissariaat-generaal zich niet boven of in de plaats van de Afghaanse ambassade mag stellen om de identiteit en nationaliteit van een Afghaan in twijfel te trekken.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet, het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en het beginsel van behoorlijk bestuur, voert verzoeker onder verwijzing naar het rapport van UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 17 december 2010, aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn profiel en men enkel kijkt naar het geografisch risico.

3.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze dit beginsel zou geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Voorts kan niet worden ingezien op welke wijze artikel 57/6 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn aangezien dit artikel aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed zoals blijkt uit wat volgt.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij inhoudelijk geen nieuwe elementen aanbrengt in zijn vierde asielaanvraag en zich beroept op dezelfde feiten als tijdens de eerste asielaanvraag en de neergelegde documenten niet vermogen het initiële oordeel van het Commissariaat-generaal om te buigen.

3.5. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 mei 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.6. In de mate verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal zijn belofte die gemaakt werd met de hongerstakers niet is nagekomen, wijst de Raad erop dat verzoeker eraan voorbij gaat dat zijn vierde asielaanvraag aan een individueel onderzoek werd onderworpen. Verzoekers dossier werd volledig heronderzocht en uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld om zijn eerdere verklaringen over Afghanistan te wijzigen (gehoor, p. 2), mogelijkheid waarvan verzoeker echter geen gebruik heeft gemaakt.

3.7. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een vierde asielaanvraag de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In 's Raads arrest nr. 27.461 van 15 mei 2009 werd reeds besloten dat *“de bedrieglijkheid van verzoekers herkomst en profiel (...) gesteund (worden) door de gezamenlijke draagkracht van alle in de bestreden beslissing opgenomen motieven”* (eigen onderlijning) en het arrest 44 211 van 28 mei 2010 besluit dat *“de bestreden beslissing (...) terecht concludeerde dat deze elementen de negatieve appreciatie van de eerste asielaanvraag niet vermogen te wijzigen”*. Zoals reeds terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er niet in om elementen aan te brengen die een ander licht zouden werpen op de in het kader van zijn eerste asielaanvraag gemaakte appreciatie. Immers, het louter herhalen van zijn eerder uiteengezette asielmotieven en zijn beweerde plaats van herkomst kan niet volstaan om de eerdere beoordeling van zijn relaas alsnog in een ander daglicht te plaatsen en ook het door verzoeker naar aanleiding van zijn vierde asielaanvraag neergelegde paspoort vermag niet deze eerdere appreciatie om te buigen aangezien dit paspoort louter zijn Afghaanse afkomst en identiteit bewijst, elementen die niet in vraag worden gesteld. Wat betreft de andere neergelegde documenten naar aanleiding van de vierde asielaanvraag, stelt de Raad vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de concrete motieven van de bestreden beslissing dienaangaande te weerleggen. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.8. In de mate verzoeker thans een ander relaas voorhoudt in het tweede middel van zijn verzoekschrift en stelt dat hij in de maand hamal 1381 (2002) naar Kabul is verhuisd waar hij bij zijn tante woonde en hij voor een vrouw A. klanten ronselde voor de prostitutie, wijst de Raad erop dat dit relaas tegenstrijdig is met hetgeen onder het “kopje” feiten staat, zodat er vanuit kan gegaan worden dat het een vergissing

betreft. Hoe dan ook verzoeker heeft van de feiten in het tweede middel nooit melding gemaakt en bovendien zijn deze beweringen flagrant in tegenspraak met de gegevens van het administratief dossier, vermits verzoeker zich in 2008 vluchteling heeft verklaard en stelde afkomstig te zijn van Nangarhar.

3.9. De Raad besluit dat aan de hand van het thans bijgebrachte Afghaans paspoort en de andere documenten verzoeker er niet alsnog in slaagt aannemelijk te maken dat er wat hem betreft op grond van de eerder uiteengezette motieven sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch toont hij aan dat er onderhand andere gronden zijn die de erkenning van de vluchtelingenstatus wettigen.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker weliswaar, onder verwijzing naar een rapport van UNHCR, verzoekt om hem de subsidiaire bescherming te bieden doch geen geloofwaardige elementen en gegevens aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. De Raad wijst op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Derhalve is het noodzakelijk dat verzoeker zijn afkomst uit Nangarhar aannemelijk maakt zodat kan worden nagegaan of de betrokkene nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status is het de plicht van de asielzoeker de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen binnen of buiten Afghanistan, stelt hij het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid zijn beschermingsnood correct te beoordelen. Het aan het verzoekschrift toegevoegde rapport van ANSO over Nangarhar wijzigt niets aan het voorgaande vermits verzoeker niet aantoont dat hij afkomstig is uit Nangarhar zoals blijkt uit de arresten naar aanleiding van verzoekers eerdere asielaanvragen.

3.12. Tot slot benadrukt de Raad dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS